

Gelet op de door de wet vereiste processtukken in behoorlijke vorm overgelegd, waaronder het eensluitend afschrift van het bestreden vonnis op tegenspraak tussen partijen gewezen op 21 maart 2006 door de Tweede Kamer van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Tongeren, waarvan geen akte van betekening wordt voorgelegd, en waartegen een naar vorm en termijn regelmatig hoger beroep werd aangetekend bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van dit Hof op 18 april 2006;

Gehoord partijen in hun middelen en conclusies;

1. Feiten, retroacten, eis en verweer in hoger beroep:

1.1.- en zijn echtgenote mevrouw
geïntimeerden, zijn eigenaars van een onroerend goed
gelegen te ter plaatse

- deels ingevolge akte van aankoop verleden voor notaris met standplaats te op 14 augustus 1964, en overgeschreven op het hypotheekkantoor te
- deels ingevolge akte van aankoop verleden voor notaris met standplaats te Eigenbilzen, op 14 april 1965, en overgeschreven op het hypotheekkantoor te

Volgens de bepalingen van het gewestplan goedgekeurd bij koninklijk besluit van 1 september 1990, zijn deze gronden gelegen in natuurgebied.

1.2.- Op 21 januari 1999 werd door hoofdmedewerker bij de afdeling ROHM behoorlijk beëdigd en handelend krachtens de delegatie hem verleend bij besluit van de Vlaamse Regering van 24 juli 1996, vastgesteld dat er op voornoemde perceel wederrechtelijke werken werden uitgevoerd bestaande uit:

"de wederrechtelijke oprichting en instandhouding van een weekendverblijf in natuurgebied. In houten uitvoering met ramen aan de voorzijde en met een dakbedekking in eternieten golfplaten en zich bevindend op blokken.

Op de achterzijde van het perceel bevinden zich nog drie vervallen constructies: een serre, een berghok en een gebouwtje.

Gans de eigendom is volledig omheind met schrikdraad en is niet toegankelijk."

Kwestieuze werken zouden volgens de ambtenaar van ARHOM zonder voorafgaande en uitdrukkelijke vergunning vanwege het college van burgemeester en schepenen van zijn uitgevoerd en derhalve een overtreding uitmaken op de bepalingen van artikel 42 van het coördinatie-decreet van 22 oktober 1996 betreffende de ruimtelijke ordening.

Proces-verbaal van vaststelling werd dan ook opgesteld onder het nummer PV nr.

Op 4 juli 2003 werd een proces-verbaal van vaststelling opgesteld, waarin werd bevestigd dat de wederrechtelijke toestand, zoals beschreven in het proces-verbaal van 21 januari 1999, nog steeds onveranderd was.

1.3.- Bij brief van 1 september 2003 deelde de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur aan geïntimeerden mede dat hij in deze aangelegenheid voor de bevoegde burgerlijke rechtbank toepassing met dwangsom heeft gevorderd van artikel 151 van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening.

1.4.- Bij dagvaarding betekend op 16 maart 2004 vordert de STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR VAN HET VLAAMS GEWEST, appelland, dat zou worden vastgesteld dat geïntimeerden zonder in het bezit te zijn van een voorafgaande en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen een grond hebben gebruikt voor de oprichting en/of instandhouding van meerdere vaste inrichtingen en dit te

en verder de solidaire veroordeling van geïntimeerden tot herstel, binnen de zes maanden na betekening van de uitspraak, van de plaats in de oorspronkelijke staat, hetgeen impliceert:

- de complete afbraak, inclusief de (betonnen of houten) vloerplaten, van het wederrechtelijk opgericht en/instandgehouden houten weekendverblijf met ramen aan de voorzijde en met een dakbedekking in eternieten golfplaten;
- de totale afbraak van drie wederrechtelijk geplaatste en/of instandgehouden vaste inrichtingen en meer bepaald een serre, een berghok en een gebouwtje die zich alle drie op de achterzijde van het betrokken perceel bevinden,

dit alles onder verbeurte van een dwangsom van 125,00 EUR per dag, bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn, alsook de solidaire veroordeling van geïntimeerden tot betaling van alle gerechtskosten, inbegrepen de dagvaardingskosten, kosten van overschrijving van de dagvaarding ten kantore van de hypotheekbewaarder, expeditiekosten, kosten van overschrijving van het vonnis ten kantore van de hypotheekbewaarder, betekeningkosten en eventuele invorderingskosten.

1.5.- Het bestreden vonnis uitgesproken op 21 maart 2006 stelt vooreerst vast dat geïntimeerden reeds op 15 september 1966 een bouwvergunning verkregen van het bevoegde schepencollege voor het oprichten van twee zomerverblijven en dat zij aldus gerechtigd waren de inrichtingen op te richten overeenkomstig de in 1966 geldende normen. De eerste rechter oordeelt verder dat uit niets blijkt dat in 1966 het advies van de gemachtigde ambtenaar nodig was, zoals later voorgeschreven door artikel 43 DORO gecoördineerd op 22 oktober 1996. De vergunning was dus niet onwettig afgeleverd in 1966. Het rechtszekerheidsbeginsel belet dat thans nog zou geraakt worden aan de situatie van geïntimeerden. Op het moment waarop zij de constructies hebben opgericht, hebben zij geen enkele norm overtreden zodat hun goede trouw vaststaat. De vergunning die zij bekwamen was evenmin strijdig met enig gewestplan. Het bestaan van morele schade in hoofde van geïntimeerden ten gevolge van een onzekere situatie is ook niet bewezen. Appellant heeft overigens geen eis ingesteld terwijl hij wist of moest weten dat deze geen enkele kans op slagen had. Zowel de hoofdvordering als de tegenvordering worden derhalve ongegrond verklaard.

1.6.- Tegen dit vonnis heeft appellant hoger beroep ingesteld bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van dit Hof op 18 april 2006.

1.7.- In dit verzoekschrift en in zijn op 27 september 2006 neergelegde synthesebesluiten werpt appellandt vooreerst op dat het college van burgemeester en schepenen bij het verlenen van de vergunning geen gebruik heeft gemaakt van de op straffe van nietigheid voorgeschreven formulieren. De verleende vergunning is bijgevolg wegens absolute nietigheid ervan onwettig. Krachtens artikel 45 van de Wet van 29 maart 1962 was er wel degelijk een advies van de gemachtigde ambtenaar vereist, gezien de grond gelegen was in een gebied, waarvoor noch een goedgekeurd BPA noch een verkavelingvergunning of enkel een vereenvoudigd BPA of een verkavelingakkoord van vóór de inwerkingtreding van de Stedenbouwwet bestond. Bij gebrek aan dergelijk advies, is de daarop volgende vergunning wegens absolute nietigheid ervan onwettig. Gezien de gemeente nooit een dossier voor advies aan de gemachtigde ambtenaar heeft gezonden, kan het gebrek aan advies ook niet als gunstig advies gelden. Geïntimeerden bewijzen niet dat de gemachtigde ambtenaar kennis had van de bouwaanvraag, van de afgifte van de vergunning en ook niet dat zij aan de gemachtigde ambtenaar een aangetekende brief zouden hebben gestuurd dat zij met de werken een aanvang nemen. Appellandt voert voorts aan dat er geen goedgekeurd bouwplan voorligt, zodat het bestreden vonnis ook artikel 53, in fine, van de Stedenbouwwet schendt. Aan geïntimeerde werd reeds door het Ministerie van Openbare Werken bij brief van 11 oktober 1974 medegedeeld dat de door de gemeente afgegeven vergunning onwettig is gezien zij niet werd afgegeven op advies van stedenbouw. Geïntimeerden kunnen zich dan ook niet beroepen op het op 15 september 1966 afgegeven document. De gebeurlijke aanwezigheid van goede trouw vormt geen beletsel voor het opleggen van de herstellvordering. Het rechtszekerheidsbeginsel kan verder in geen geval een schending van de wet rechtvaardigen. De verwachting om een illegale constructie zonder wettige vergunning in natuurgebied te mogen behouden is geen rechtmatige verwachting. Een onwettige vergunning moet bij toepassing van artikel 159 G.W. buiten beschouwing worden gelaten. Het vermoeden van wettigheid van een bestuurshandeling of het verstrijken van een termijn voor beroep staat de wettigheidtoets niet in de weg. Er is geen sprake van verjaring van de herstellvordering wegens instandhouding van een constructie zonder vergunning in natuurgebied en er is geen toepassing mogelijk van de rechtsverwerking, die geen algemeen rechtsbeginsel is.

Er is ook nooit een rechtmatig vertrouwen gewekt dat de wederrechtelijke toestand blijvend zou worden gedoogd. Het behoort tenslotte niet aan de rechter om de opportuniteit van het beleid van de overheid in verband met de goede ruimtelijke ordening te beoordelen. De rechterlijke toetsing is slechts marginaal en beperkt tot de kennelijke onredelijkheid. In dit geval is de herstellvordering voldoende gemotiveerd en ingegeven om redenen van goede ruimtelijke ordening, te weten dat de constructies niet passen in een natuurgebied, niets bijdragen tot het realiseren van deze bestemming, zij storend zijn ten opzichte van de omgeving en niet vatbaar zijn voor regularisatie. Tenslotte, is de gevorderde afbraak niet onevenredig met de overlast die de bebouwing voor de ruimtelijke ordening veroorzaakt. Uiteindelijk bestaat er voor de serre, de berghok en het gebouwtje, die zich achteraan op de betrokken percelen bevinden, niet eens een stedenbouwkundige vergunning. Met betrekking tot het door geïntimeerden ingesteld incidenteel beroep merkt appelland op dat zijn hoger beroep niet lichtzinnig is. Het instellen van een rechtsmiddel en het voeren van een normaal juridisch debat is een grondrecht en kan geen fout uitmaken. Er is geen reden om aan geïntimeerden morele schadevergoeding toe te kennen. Indien zij van oordeel zijn in een onzekere situatie te hebben geleefd, dienen zij hun vordering tot schadevergoeding te richten tot

Appelland besluit derhalve tot de vernietiging van het bestreden vonnis, de toewijzing van zijn oorspronkelijke vordering en de ongegrondheid van het incidenteel beroep.

1.8.- Geïntimeerden beamen in synthesebesluiten neergelegd op 16 oktober 2006 de redengeving van het bestreden vonnis. Zij stellen bijkomend dat de vordering van appelland verjaard is, minstens verwerkt is. Zij betwisten dat de kwestieuze bouwwerken tegen de goede ruimtelijke ordening zouden indruisen en merken op dat er in hetzelfde gebied verschillende vakantiehuisjes en zelfs een hondenspion worden gedoogd. De redelijkheidnorm en de zorgvuldigheidnorm worden aldus miskend. Geïntimeerden besluiten derhalve tot de ongegrondheid van het hoger beroep. Zij werpen anderzijds op dat de vordering, gezien het bestaan van een bouwvergunning, het sepot van de zaak door het openbaar ministerie, de verjaring minstens de overschrijding van de redelijke termijn, lichtzinnig werd ingesteld en vorderen bij incidenteel beroep een morele schadevergoeding wegens tergend en roekeloos geding naar billijkheid begroot op 1.250,00 EUR.

2. Beoordeling:

2.1. Over de verjaring, het rechtszekerheidsbeginsel en de rechtsverwerking:

2.1.1.- Krachtens artikel 45, §1, van de Wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw kan de bouwvergunning, zolang voor het gebied waarin het goed begrepen is, geen door de Koning goedgekeurd bijzonder plan van aanleg bestaat, niet worden verleend dan op eensluidend advies van de door de Minister gemachtigde ambtenaar of ambtenaren van het Bestuur van de Stedenbouw en de Ruimtelijke Ordening, verder " de gemachtigde ambtenaar " genoemd.

Door geïntimeerden wordt niet betwist dat er ten tijde van de door haar voorgelegde bouwvergunning noch een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg noch een verkavelingvergunning of enkel een vereenvoudigd bijzonder plan van aanleg of een verkavelingakkoord van vóór de inwerkingtreding van de Stedenbouwwet bestond. Door geïntimeerden wordt evenmin betwist dat de op haar percelen opgerichte en in standgehouden weekendverblijf en andere constructies vergunningplichtig zijn en waren.

Door het Hof dient dan ook te worden vastgesteld dat de voorgelegde bouwvergunning afgeleverd door het College van Burgemeester en Schepenen van de gemeente Gellik op 15 september 1966 enkel verklaart dat er geen bezwaar bestaat tegen de oprichting van twee zomerverblijven op de voormelde percelen, mits oprichting van de bouw in afbreekbare materialen en vrijstelling van de gemeente van uitgaven voor waterleiding, elektriciteit en wegenonderhoud.

Door het Hof dient te worden vastgesteld dat deze vergunning zonder voorafgaand advies van de gemachtigde ambtenaar en aldus onwettig werd verleend. Dit werd reeds aan geïntimeerden duidelijk en ondubbelzinnig medegedeeld door het Bestuur van de Stedenbouw en de Ruimtelijke Ordening van het Ministerie van Openbare Werk bij brief van 11 oktober 1974.

Gedurende jaren hebben geïntimeerden aldus een onwettige toestand in standgehouden.

De vordering van de bestuurlijke overheid tot herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand is, hoewel zij tot de strafvordering behoort, van burgerlijke aard zodat deze vordering niet kan verjaren vóór de strafvordering (artikel 68 Stedenbouwdecreet 1996; artikel 149, § 1 Stedenbouwdecreet 1999; artikel 26 Voorafgaande Titel van het Wetboek van Strafvordering). Het in stand houden van onwettig opgerichte bouwwerken is een voortdurend misdrijf zodat de verjaring van de strafvordering geen aanvang neemt zolang aan de toestand die is ontstaan door de onwettig uitgevoerde werken geen einde wordt gesteld door een herstel in de oorspronkelijke toestand of door het verkrijgen van een regelmatige vergunning (artikel 66 Stedenbouwdecreet 1996; artikel 146 Stedenbouwdecreet 1999; artikel 21 V.T. Sv.; Cass., AR 13 mei 2003, *Pas.* 2003, afl. 5-6, 970, *R.W.* 2003-04 (verkort), afl. 31, 1219, noot G. DEBERSAQUES, 'De in stedenbouw voor de strafrechter gebrachte herstellvordering verjaart niet vóór de strafvordering', (*R.W.* 2003-04, afl. 31, 1220-1222), *T.M.R.* 2003, afl. 6, 617, noot P. VANSANT, 'De verjaring van de herstellvordering: het arrest van 13 mei 2003 nader bekeken', (*T.M.R.* 2003, afl. 6, 618-630), *T.R.O.S.* 2003 (weergave D. LINDEMANS), afl. 32, 396, noot; zie ook Cass., AR 8 juni 1994, *Arr. Cass.* Bull. 1994, 570, *Pas.* 1994, I, 570).

Het onwettig in standhouden van de zonder voorafgaande en schriftelijke vergunning uitgevoerde werken bestaat aldus tot aan het herstel in de vorige staat of de regularisatie volgens een desbetreffende vergunning, zodat de verjaring in dit geval, waar door geïntimeerden niet wordt betwist dat zij nog steeds niets gewijzigd hebben aan de toestand, niet eens is begonnen lopen (Cass., 11 december 2001, *Arr. Cass.* 2001, afl. 10, 2141, *Pas.* 2001, an. 12, 2071, *T.M.R.* 2002, afl. 3, 244, noot P. VANSANT, 'Over de irrelevantie van administratieve procedures bij de beslissing over straf en herstel', (*T.M.R.* 2002, afl. 3, 247-250), *T.R.O.S.* 2002, afl. 26, 130, noot).

2.1.2.- Ondanks de mededeling van het Bestuur van de Stedebouw en de Ruimtelijke Ordening van het Ministerie van Openbare Werken bij brief van 11 oktober 1974, heeft de bestuurlijke overheid gedurende meer dan 25 jaar niets ondernomen om een einde te stellen aan de onwettige toestand.

Geïntimeerden beroepen zich op hun recht op rechtszekerheid.

Het recht op rechtszekerheid van een rechtsonderhorige is evenwel geen onbeperkt recht. Het dient onder omstandigheden te wijken voor het legaliteitsbeginsel van artikel 159 van de Grondwet, dat de rechtszekerheid en gelijkheid verzekert ten bate van alle burgers (vgl. Cass., AR 3 november 2000, *Arr. Cass.* 2000, 596, *Bull.* 2000, afl. 11, 1674, *Bull. Bel.* 2002, afl. 826, 1421, *F.J.F.* 2001, 1, *F.J.F.* 2001, 267, *Fisc. Act.* 2001 (weergave G. POPPE), afl. 5, 2, *T.F.R.* 2001, afl. 5, 164, noot B. PEETERS, 'Het rechtszekerheidsbeginsel in het fiscaal recht: verduidelijking van het begrip gerechtvaardigde verwachting', (*T.F.R.* 2001, 167-171)).

Geïntimeerden kunnen zich derhalve niet beroepen op het recht op rechtszekerheid om de bestaande onwettige toestand te bestendigen.

2.1.3.- De stelling als zou een subjectief recht, in dit geval de herstellvordering, vervallen, minstens niet meer kunnen ingeroepen worden, wanneer het gedrag van de titularis van dat recht met dit subjectief recht onverenigbaar is, is geen algemeen rechtsbeginsel (Cass., 17 mei 1990, *Arr. Cass.* p. 1188, *Pas.*, 1990, I, p. 1061, *R.W.*, 1990-91, p. 1085-1087, *R.C.J.B.*, 1990, p. 595, met noot J. HEENEN, 'À propos de l'extinction d'un droit subjectif par suite du comportement de son titulaire'; zie ook S. STIJNS, 'La rechtsverwerking, fin d'une attente (déraisonnable', *J.T.*, 1990, p. 685-690). Het aannemen van een houding die tegenstrijdig is met het uitgeoefende recht kan dan ook op zichzelf geen reden zijn om een wederpartij te ontslaan van zijn wettelijke verplichtingen (vgl. Cass., 5 juni 1992, *Arr. Cass.*, p. 941, *Pas.*, 1992, I, p. 876, *R. Cass.*, 1992, p. 212, met noot M.E. STORME, 'Repelsteeltje, de windmolen en de zwaanridder, of het hof van Cassatie en de rechtsverwerking?'). Uit het enkel verloop van tijd of uit een met een recht objectief onverenigbare houding dan ook geen afstand van recht noch tenietgaan van een wettelijke verplichting in hoofde van geïntimeerden mag worden afgeleid.

2.2. Over het voorafgaand eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid:

Krachtens het nieuwe artikel 149, § 1, eerste lid, laatste zin, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening herstellvorderingen is voor inbreuken die dateren van vóór 1 mei 2000 voortaan een eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid vereist. Artikel 198*bis*, tweede lid, DORO bepaalt dat de rechter ingediende vorderingen voor inbreuken, die dateren van vóór 1 mei 2000 maar die nog niet voor eensluidend advies werden voorgelegd aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, alsnog kan voorleggen voor eensluidend advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid.

Het Arbitragehof heeft bij arrest nr. van 22 juli 2004 geoordeeld dat artikel 149, § 1, van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals vervangen bij artikel 8, 1°, van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schenden doordat het een verschil in behandeling doet ontstaan naargelang het bouw misdrijf vóór of na 1 mei 2000 is gepleegd (Arbitragehof nr. 22 juli 2004, *NjW* 2004, 1274). Het Arbitragehof heeft bij arrest nr. 14/2005 van 19 januari 2005 (*B.S.*, 31 januari 2005) de woorden "vóór 1 mei 2000" in artikel 149, § 1, eerste en derde lid, DORO vernietigd. Artikel 149, § 1, eerste en derde lid, DORO moet ingevolge deze arresten gelezen worden door abstractie te maken van de woorden "vóór 1 mei 2000". De bepaling blijft evenwel voor het overige in stand (zie conclusie voor Cass., A.R. 22 februari 2005, C.D.P.K. 2005, afl. 2, 384).

De betwiste inbreuken werden in dit geval gepleegd en vastgesteld vóór 1 mei 2000.

Luidens artikel 198*bis*, eerste lid, DORO, zoals ingevoegd bij artikel 14 van het decreet van het Vlaamse Gewest van 4 juni 2003, treden de bepalingen met betrekking tot het eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, zoals bedoeld in artikel 149, § 1, en artikel 153, pas in werking nadat de Hoge Raad voor het Herstelbeleid is opgericht en het huishoudelijke reglement is goedgekeurd.

De regels voor de organisatie en de werkwijze van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid zijn inmiddels bij besluit van de Vlaamse Regering van 23 april 2004 uitgevaardigd (*B.S.*, 24 mei 2004). Op 22 juli 2005 werden de voorzitter, de leden en de vaste secretaris van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid benoemd (Besluit van de Vlaamse Regering van 22 juli 2005, *B.S.*, 12 augustus 2005). Zoals voorzien door artikel 198*bis*, eerste lid, en artikel 9*bis*, § 5, van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening werd door de Hoge Raad voor het Herstelbeleid het huisreglement opgesteld en goedgekeurd door de Vlaamse Regering op 16 december 2005 (*B.S.*, 13 januari 2006).

De bepalingen met betrekking tot het eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, zoals bedoeld in de artikelen 149, § 1, en 153 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening zijn aldus in werking getreden.

Alvorens nader te oordelen komt het noodzakelijk voor bij toepassing van artikel 198*bis*, tweede lid, van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals hierna nader bepaald, het eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid in te winnen aangaande de voorliggende herstellvordering.

OM DEZE REDENEN,

HET HOF,

Gelet op artikel 24 van de wet van 15 juni 1935;

Recht doende op tegenspraak,

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk;

En alvorens nader recht te doen,

Beslist dat de ingestelde vordering bij toepassing van artikel 198*bis*, tweede lid, van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening wordt voorgelegd voor eensluidend advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid;

Beveelt dat daartoe, zoals voorzien in de artikelen 28 en 29, § 1, van het huishoudelijk reglement van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, goedgekeurd door de Vlaamse Regering op 16 december 2005, de vereiste stukken en gegevens aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid bij aangetekend schrijven zullen worden overgemaakt, zijnde minstens:

1. een eensluitend verklaard afschrift van dit arrest waarbij met toepassing van artikel 198*bis*, tweede lid, van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening de Hoge Raad voor het Herstelbeleid wordt geadieerd;
2. een eensluitend verklaarde kopie van de dagvaarding betekend op 16 maart 2004 houdende de herstellvordering waarover het eensluitend advies wordt gevraagd;

Verstaat dat deze adviesaanvraag zal worden overgemaakt aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid op het volgende adres:

Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap
Hoge Raad voor het Herstelbeleid
Phoenixgebouw
Koning Albert II-laan 19 bus 14
1210 Brussel
Telefoon: 02/553.17.93
Fax: 02/553.17.94
E-mail: info@hrh.vlaanderen.be

Verstaat dat de griffier daartoe het nodige zal doen op verzoek van de meest gerede partij;

Verzendt de zaak naar de bijzondere rol;

Houdt de beslissing omtrent de kosten aan;

2006/AR/1216
9/1/2007

13

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting
van het **HOF VAN BEROEP** te **ANTWERPEN** van
NEGEN JANUARI TWEEDUIZENDENZEVEN,
waar aanwezig waren:

Raadshoer wd. Voorzitter;
Raadshoer;
Plaatsvervangend Raadshoer;
Griffier.